

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

.....
 ΦΥΛΛΟΝ 27. Νοεμβρίου 3.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΙΣ Δ. ΔΘ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ.

1857.

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΙΗΜΑΤΩΝ.

(Εκδίδεται κατά ΚΥΡΙΑΚΗΝ).

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ ἐκδότη, ὁδὸς Κυρίστου ἀριθ. 865.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. Ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ Πρωτευούσῃ κατὰ μῆνα	Δραχ.	4 50
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις κατὰ τριμηνίαν	»	6.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆς	»	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ καθ' ἑξαμηνίαν εἰκοσάρια τουρκ.	3.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆς τουρκικῆ λίρας		4.
Διὰ τοὺς ἐν Βλαχίᾳ προπληρωτέα ἐτήσιος τάλ. αὐστρ.	5.
Διὰ τοὺς ἐν τῇ Ἰορτίῳ Πολιτείᾳ προπληρωτέα λίρα ἀγγλ.	1.	

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιούμεν πρὸς τὸ φιλόμουσον κοινόν, ὅτι ὁ Κύριος Κάρολος Ποτιὲν καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, δύναται νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὸν ἰπιθυμοῦντα, οἰσθητῶς σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, φιλολογικόν ἢ μυθιστορηματικόν εἰς Γαλλικὴν γλῶσσαν μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν Παρισίοις βιβλιοπωλείων τιμῆν.

Ἐπίσης παντοειδῆ ὕλην γραμικὴν διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Γραφεῖα.

Ἐργαλεῖα Χωρομετρίας καὶ Γεωδαισίας.

- Γεωμετρίας καὶ ὑποδείγματα.
- Φυσικῆς, Ἀκουστικῆς καὶ Ὀπτικῆς.
- Φυσικῆς Ἱστορίας, Γεωλογίας, Ζωολογίας καὶ Βοτανικῆς.
- Χειρουργικῆς.

Ἐπιθετήματα καὶ διάφορα ἄλλα ἐργαλεῖα Μηχανικῆς.

Παντοειδῆ πρὸς χημείαν ἀναγκαῖα. Ἐπίσης πρὸς χρωματισμὸν, λιθογραφίαν, τυπογραφίαν κλ. κλ.

Ἀναγγέλλομεν ἐπίσης, ὅτι παρὰ τῷ αὐτῷ Κυρίῳ Καρόλῳ Ποτιέν, εὕρισται τὸ Γαλλικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα — Le Journal pour Tous — εἰς τὸν ὅλον ὄγκον ἐκ σελίδων 836 εἰς 4ον, περιέχοντα 40 διαγράμματα κεκοσμημένα διὰ 326 ὠραίων εἰκονογραφιῶν — καὶ τιμᾶται, θεμενὸν ἀγγλιστί, εἰς δραχ. 9,50 — ἀπὸ τὸν 7,75.

Ἐπίσης, ὅτι συλλογὴ ἐκ 1,000 περίπου διαφόρων ἰσορημάτων ἐκ τῶν νεωστὶ δημοσιευθέντων εἰς Παρισίους, τιμᾶται παρὰ τῷ ἰδίῳ δραχ. 15. 2: 30 καὶ 3. κατ' ἑκατομμύριον ἑκάστου ἀντίτυπου.

Ὅτις δὲ ἤθελε προμηθεύσει αὐτῷ τὸ ἀντίτυπον δραχ. 75 ἐξ ἀγορᾶς διαφόρων παρ' αὐτῷ εὕρισκόμενων βιβλίων, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου, θέλει εἶχε δωρεῖν ἐν ἀντίτυπον τοῦ συγγράμματος — Le Journal pour Tous.

Αἱ παραγγέλαι γίνονται ἢ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ποτιέν ἢ παρὰ τῷ ἐκδότη τοῦ Ἀβδηρίτου.

ΟΙ ἸΠΠΟΤΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ.

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

(Συνέχεια ἴδου ἀριθ. φυλ. 26.)

— ὦ, ἐκαταλάβαμεν, ῥομαντικὴ μου ἱππότα, ἡ ὠραία σου φαίνεται ἀριστοκράτις, σὲ δίδει συχνὰ τοιαύτας παραστάσεις ἐσωθεν τῶν σιδηροφράκτων παραθύρων της, διατοῦτο ἐνίοτε κρύπτεσαι ὡς ἡ ὄρνις μόλις νυκτώσει.

— Τελοσπάντων, θὰ ἀφήσετε νὰ τελειώσῃ τὸ παρχμύθι; ἔχει καὶ ἄλλο, Προηγούμενε; λέγετο, χωρὶς ὁμως νὰ κοκκινίξῃς.

— Ἐχει, κύριοι, εὐλίγα τινα, δηλαδὴ τὰ οὐσιωδέστερα· διότι φθάνομεν εἰς τὴν μονομαχίαν· ἀλλὰ σεις ἀντὶ νὰ ἐνθυμηθῆτε, ὅτι ἰδρόνω τόσῃ ὥραν κοπιᾶζων νὰ κατασκευάσω τὴν ζακούσκαν, καὶ νὰ διηγῶμαι συνάμα, ἀποδίδετε καὶ αὐτὸ τὸ ἐρύθημά μου εἰς αἰσθηματικὴν δὴθεν συγκίνησιν, ἐνῶ

— Ἐνῶ ὁ θεὸς καὶ ἡ ψυχὴ σου· σὺ μόλις ἠσπάρθης τὴν ἀβρὰν καὶ μυροβόλον χεῖρα τῆς ὠραίας αὐτῆς μυστηριώδους. Λοιπὸν λέγε νὰ ζῆς.

— Λέγε, λέγε! μὰ τὸ σπογγάτο τοῦ Γερονικόλα, τοῦ ὁποῦ τὴν κνίσσαν εἰσέτι δὲν αἰσθάνομαι, ὅσῳ καὶ ἂν τεντόνω τοὺς ῥόθωνάς μου.

— Ἄς μὴν αἰσθάνεσαι· ἐγὼ μαντεύω, ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁ Γερονικόλας ταράσσει τὰ ὦτα.

— Καλὲ τί λέτε, αὐτὴν τὴν στιγμὴν τηγανίζει.

— Ἐγὼ νομίζω μάλιστα, ὅτι τὸ ἐκένωσεν ἰδοῦ τον, ἐρχεται; ἀκροσθῆτε, ἀκούω πατήματα· εἶναι τοῦ Γερονικόλα τὰ βήματα! ἔφθασε.

— Γερονικόλα!

— Προστάξτε, αὐθέντα.

— Ἐλα, ἔλα φέρετο, καλότυχε! ὦ, τί ὠραία εὐωδία, τί νεκρανάστασις διὰ πεινασμένον στόμαχον· ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐδῶ, χρυσέ μου Γερονικόλα, ἀπ' ἐδῶ φέρετο.

— Τί νὰ φέρω, αὐθέντα;

— Διάβολε ! αὐτὸ ὅπου κρατεῖς, τὸ σπογγάτο· μὰ τὴν ἀλήθεια Γερονικόλα, τριάντα χρόνων παλικαράκι μου φαίνεσαι.

— Αἴ ! ἤμουν καὶ ἐγὼ μιὰ φορά, ἐφώναζεν ὁ Γερονικόλας, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν διάδρομον.

— Γερονικόλα· τὸ σπογγάτο φέρετο

— Ἄμα ἐτοιμασθῆ, ἔφθασε.

— Πῶς δὲν ἤτοιμάσθη ἀκόμη, ἀθεόφοβε !

— Αἴ, σπογγάτο, εἰν' αὐτὸ ὀλίγο θέλει αὐθέντη μου· τὸ δύσκολο εἶναι βλέπετε, ἕως ὅτου ἀνάψω τὴν φωτιά μου· ἔχασα το προσάναμμα καὶ τὸ λυχνάρι μου ἔσβυσε.

— Ἦ, εἰλεποθύμησα, ἐξεφώνησε τὸ ἀρκούδιον, ἀκόμη φωτιά δὲν ἤναψε μὴ δὲν σ' ἐκατάλαβα τί πικιογερός ἦσαι !

— Χά ! χά ! χά ! ἀνεγέλασαν ὄλοι καὶ ἐπακουμβήσαντες τὴν κεφαλήν ἐντὸς τῶν δύο χειρῶν ἀνέβλεψαν τὸν Προηγούμενον.

— Λέγε λοιπὸν τώρα σὺ, τὸ παρμύθι σου, νὰ λησμονῶμεν τοῦλάχιστον τὴν πεινάν μας.

— Καὶ μαγάρι ἐνθυμοῦμαι τί σὰς ἔλεγα ; σεῖς μὲ τὰς φλυαρίας σας χιλιάκις μὲ διεκόψατε.

— Φίλε, ἐὰν ἤθελες νὰ μὴ σὲ διακόψῃ τις, ἔπρεπε νὰ ἀρχίσῃς τὴν ὄραν καθ' ἣν θὰ τρώγομεν· τότε ἦσο βέβαιος, ὅτι δὲν ἤθελε ριφοκινδυνεύσει τις μίαν χαψιά σπογγάτου, εἰς μίαν ἐρώτησιν.

— Καὶ τότε βέβαια ἤθελα σὰς ἀνογεῖ καὶ τὴν ὄρεξιν.

— Ἐννοεῖται, ἡ καλοσύνη σας ὅμως, Πάτερ Ἀββακούμ.

— Πλὴν καὶ ἐγὼ, τέκνον Θεωνᾶ, νομίζω, ὅτι ἤθελα εὑρεῖ τὴν ἀγία εὐκαιρίδα εἰς τὸ πινάκι τοῦ σπογγάτου καὶ τῆς ζακουσκας, διότι βέβαια δὲν ἠδυνάμην νὰ λέγω καὶ νὰ τρώγω.

— Ἴσως, ὑπέλαθε τὸ ἀρκούδιον· ἀλλὰ φίλιτατε, ἡ περιέργεια τοῦ νὰ ἀκούσω τὸ τέλος τοῦ παραμυθιοῦ, μού γενεῖ τὴν ζωηράν ἐπιθυμίαν τῆς πείνης, καὶ μὰ τὸ σπογγάτο, καιρὸς εἶναι νὰ ἀρχίσωμεν, διότι ἐχάθηκα· θὰ πάθω τίποτε, καὶ τὸ κρίμα εἰς τὸ λαιμό σας τότε.

— Χά ! χά ! ἔλα ὑπερβολικέ ! ἰδοὺ τελοςπάντων, ἠγαπητοί, μιὰ ζακουσκα ἀξία διὰ πρίγγιπας τῶ ὄντι.

— Ἰδοὺ τελοςπάντων, ἠγαπητὲ, καὶ πρίγγιπες ἀξιοὶ διὰ τὴν ζακουσκα σου νομίζω· ἂν καὶ μοῦ φαίνεται ὀλίγη, τρώγετε, κύριοι, τρώγετε· πλὴν ὁ καθεὶς ἀπ' ἐμπροσθέν του, διότι μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἅμα ἐξαπλώσῃ παρεκεῖ, τὸν τρυπῶ μὲ τὴν περῶννην. Προηγούμενε, λέγε τώρα, τί ἀπέκαμες μὲ τὴν ὄραϊάν σου ἐκείνην νηρηίδα, ἣτις σὲ ἀπῆκε μὲσ' τῆ μέση τοῦ δρόμου ; — Ὡραῖον ! θεῖον πράγμα· ἡ ζακουσκα· πλὴν ἂν δύναιμι νὰ μαντεύσω ἀπὸ τοὺς παλμοὺς τοῦ στομάχου μου, δὲν εἶναι φαγητὸν διὰ χόρτασιν· εἶχες δίκαιον, Προηγούμενε, αὐτὸ εἶναι διὰ νὰ ἀνοιγῇ τὴν ὄρεξιν, εἰς ἐκείνους οἵτινες δὲν ἔχουν, φαντάσου εἰς ἐκείνους οἵτινες ἔχουν, τί κακὸ γίνεται· τρέλλα !

— Γερονικόλα, Γερονικόλα ! τὸ σπογγάτο γρήγορα

— Ἀκούετε, ἀκούτε τὸν ἦχον τοῦ τηγάνου ; δὲν σὰς κατανύγει ἡ κνίσσα ἣτις βαλσαμόνει πᾶσαν πνοὴν δὲν σὰς φαίνεται, ὅτι πανταχόσε πληροῖ τὴν ἀτμοσφαιραν ἀπὸ σπογγάτα ;

— Διάβολε ἀρκούδιον, εἶσαι ἰκανὸς νὰ μᾶς πείσῃς ποτε ἐν τῇ ἐξάψει τῆς πείνης σου, ὅτι βλέπεις φαντάσματα ἀπὸ λουκάνικα καὶ σπογγάτα.

— Ὁ θεὸς νὰ σὰς φυλάττη, φίλοι μου· ὁ θεὸς νὰ σὰς φυλάττη ἀπὸ πείνα.

— Αἴ, ἀπ' ἐμπρός σου τρώγε, Παπουλάκι !

— Χά ! χά ! ἐχαχάνιζον ὄλοι καὶ διεκόπτετο πρὸς στιγμὴν ἡ ἐπὶ τῆς ζακουσκας ἐργασία, ἐνῶ τοῦ ἀρκουδίου ἡ περῶνη εὐρίσκουσα εὐκαιρίαν, διπλᾶ ταξείδια ἔκαμνε τότε.

— Αἴ ! λέγε δὰ, λέγε Προηγούμενε, τελείωσε τὴν ἱστορίαν τὴν ὀποιάν αὐριον θὰ γράψωμεν μὲ τὸ αἷμά μας. . . . ἔπειτα τίς οἶδεν, ἂν αὐριον θὰ ἦσαι εἰς κατάστασιν νὰ ζητήσῃς ὕδωρ, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ διηγηθῆς ἱστορίαν, ἀφοῦ δὲν εἶχες τὴν φρόνησιν νὰ κάμῃς ταχύτερα τὴν διαθήκην σου, διότι βέβαια τίποτε ἄλλο καθὼς καταλαμβάνω δὲν θὰ ἀφίνης εἰς τοὺς κληρονόμους σου.

— Ὁ Προηγούμενος, συνωφρῶθη, καὶ εἶπεν

— Αἴ ! βέβαια ἡ τύχη τῆς μονομαχίας εἶναι σπουδαία ἐνίοτε· ἐξ δραμιῶν μύλυδος σοῦ κλείει τὸ στόμα χαριέστατα, καὶ τεσσάρων δακτύλων σιδηρᾶ λεπίς φυτευθεῖσα ἐπιτυχῶς, σὲ κάμνει νὰ μεταβάλλῃς φυσιογνωμίαν· διάβολε, τί πράγμα εἶναι ὡς τόσῳ καὶ ὁ ἄνθρωπος !

— Ἐλα, πιὲ μιὰ, καὶ ἄφες τὴν ἄκαιρον φλοσοφίαν, ἀφοῦ ὅταν πρέπει δὲν βοηθᾷ καὶ αὐτὴ—λέγε μας λοιπὸν, τί ἀπέγινεν ὁ καλὸς σου γάλλος, ἂν δὲν μᾶς ἐμπιστεύσαι τὰ μυστικά τῆς νόμφης σου.

Καλὲ τί τερνάζει, δὲν βλέπεις ἐκεῖ· ἀφοῦ δὲν λέγωνται ὀνόματα, τί τὸν μέλλει νὰ διηγηθῆ ὅ,τι θέλει, ἔπειτα δὰ μεταξὺ μας μυστήρια.

— Ἐχετε δίκαιον, ὁ Δούξ ! μεταξὺ μας τώρα μυστήρια, ἤθελεν εἶσθαι γελοῖον.—Λοιπὸν ἀκούσατε.

Ἦ ! μὲσ' τὴν ὄραν ! Νὰ καὶ ὁ Γερονικόλας. Ἦ, καλῶς τὸν Γερονικόλα, Ἦ ! καλῶς τον !

— Ἦ ! καὶ τὸ σπογγάτον, ὦ καὶ τί εὐωδία, ἐπιφωνοῦν οἱ ἱππῶται μου, ἐνῶ ὁ Γερονικόλας βαίνων μὲ ἀνεκομβωμένους βραχιόνια καὶ βῆμα θριαμβευτικὸν ἤλθε καὶ ἐναπέθεσεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς τραπέζης, εἰς μέγα πινάκιον, τὸ ἐπίσημον σπογγάτο, καὶ ρίψας ἐν βλέμμα περι αὐτὸν, ἀπέμαξε διὰ τῆς χειρὸς τὴν ἰδρώτα τοῦ προσώπου του, ἀναμένων νὰ ἀκούσῃ ἐν εὐγῇ· ἀλλὰ βλέπων, ὅτι ἐβράδυνε νὰ ἀκουσθῆ ἔχει καὶ ἄλλο τόσῳ αὐθένται μου, εἶπε, ρίψας ἐν πονηρὸν ὑπομειδιχμα.

— Καὶ ἄλλο τόσῳ ;—Κύριε καὶ πλήθυνον τὸν θυμόν σου ! Ἄς ἰδῶμεν καὶ τὴν γεῦσιν του — Ναῖσκε ! ὠραῖον πράγμα· τίποτε δὲν τοῦ ἐλλείπει· ἔχει τὸ πεπεράκι του, τὸ ἀλατάκι του, ὀλίγο περισσὸ μάλιστα

ἀν θέλετε, ὄχι ὅμως καὶ ἀνάλατο· οὕτω μ' ἀρέσει τὸ φαγί· εὐγε Γερονικόλα, εὐγε!

— Εὐγε! καὶ ἐκ μέρους μου, εἶπεν ὁ Δουξ, ἀλλὰ τὸ καλῆτερον εἶναι Γερονικόλα τὸ φαγί νὰ τὸ ἀφίνης ὀλίγο ἀνάλατο, διότι τότε, ὅστις θέλει ρίπτει καὶ ἄλλο.

— Ἐχετε δίκιο αὐθέντη μου· ἐγὼ ὅμως ρίχτω πολλὰ ὀλίγο, ἀλλὰ τῶχει, φαίνεται, τὸ χέρι μου, καὶ κάμμιὰ φορὰ ἐνῶ ρίχτω, μὲ συμπάθειο, πολλὰ ὀλίγο, δὲν λύνει καὶ τὸ φαγί γίνεται ἄλυμρό· ἄλλη φορὰ πάλι ρίχτω μιὰ χουφτα καὶ ἐπειδὴ τυχαίνει νὰ λυώσῃ ὄλο, τὸ φαγί ἀπομένει ἀνάλατο.

— Ἔτσι αἱ;

— Ἔτσι νὰ ἰδῶ καλὴ ψυχὴ, παιδιὰ μου, ἀν δὲν λέγω ἀλήθεια.

— Μάλιστα μὰς ἐδώσατε, καὶ ἐκαταλάβαμε, μὴ κάμνης ὄρκον, γέροντα, καὶ σοῦ πιστεύομεν, ἀλλὰ τρέχα μὴ κατὴ τὸ ἄλλο.

— Ἄκουσε μὴ λησμονῆς δὰ νὰ μὰς φέρῃς καὶ ἀπὸ τὴν καλῆτερὴ σου σαμπάνια.

— Σαμπάνια; δηλαδὴ ρητσινάτο.

— Ὅλο τὸ ἴδιο εἶναι, βέβαια, σαμπάνια ἑλληνικὴ.

— Μετὰ χαρᾶς, αὐθέντη μου, εἶπεν ὁ Γερονικόλας, καὶ ἐστράφη εἰς τὰ ἔργα του.

— Λέγε τώρα, Ἠγούμενε, καὶ ἡ ὥρα παρέρχεται, διότι πιστεύω ἡ διήγησίς σου θὰ διαρκέσῃ πλείοτερον παρά τὸ σπογγάτον.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ Προηγούμενος, ἀκούσατε.

Μόλις ἡ ἄμαξα εἶχε μακρυνθῆ, καὶ ἐγὼ ἀφηρημένος ἐστράφη ἐπὶ τῶν βημάτων μου ἀκολουθῶν αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματός, πρώτη μορφὴ ἧτις διέκοψε τοὺς μυρίους στοχασμούς μου, ἦτο τοῦ γάλλου· ἠθέλησα νὰ ἀποσυρθῶ, ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον καιρὸς, ἀνεγνωρίσθη.

— Ποῦ εἶναι, μοι λέγε, ἀνόητε! ἡ κυρία; διατὶ τὴν ἀπήγαγες;

— Διότι, εὐγενέστατε, ὁ ἀξιόλογος συγχορευτὴς τῆς δὲν ἔφερε χειρόκτια, καὶ διὰ τοῦτο μοι ἀφῆκε παραγγελλίαν νὰ σὰς δώσω αὐτά· εἶπα καὶ συνάμα τοῦ ἔρριψα κατὰ πρόσωπον καὶ τὰ δύο μου χειρόκτια.

— Εὐγε! ἀν δὲν ἦτο πλήρες σπογγάτου τὸ στόμα μου, καὶ τὰ χεῖλη μου πασαλλειμένα, ἤθελα σὲ φιλήσει· εἶπε τὸ ἀρκούδιον, πλὴν σὲ τὸ χρεωστῶ· λοιπὸν.

— Λοιπὸν, ἐνῶ εἶχα τὴν ἰδέαν, ὅτι ἐν τῇ παραφορᾷ του ἠδύνατο νὰ γρονθοκοπηθῆ μετ' ἐμοῦ, καὶ νὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἀμαρτίαν μου ἠτοίμασα καὶ ἐγὼ τοὺς γρόνθους μου, αἴφνης βλέπω νὰ καταπραυῖνθῆ, καὶ πολὺ καλὰ, μὲ λέγει αὐριον περὶ τὴν δεκάτην Π. Μ. ἐξηγούμεθα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν συμμάχων ἀριθ. δωματίου 4. Τὸ ὄνομά σας, Κύριε; Τῷ ἐνεχείρησα ἐν γραμμάτιόν μου εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ ἰδικοῦ του, καὶ ἀπεχωρίσθημεν, ἐγὼ μὲν ὑπὸ τὴν ἰδέαν, ὅτι τῷ ὄντι ἦτον ἄνθρωπος ἐξευγενισμένος, ἐκεῖνος δὲ ἴσως, ὅτι ἤμην ἄνθρωπος ἀπολίτευτος. . .

Τὴν ἐπαύριον εὐρέθη ἐἰς τὸ ρηθὲν ξενοδοχεῖον, κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, καὶ συνοδευόμενος ὑφ' ἐνὸς γνωστοῦ, διότι δὲν εἶχα καιρὸν νὰ

ζητήσω τινα τῶν ἱπποτῶν ὡς μάρτυρά μου, ἀνέμενα τὴν ἐμφάνισιν τοῦ φίλου, ὅστις ἐβράδυνεν ὀλίγον· ὅτε περὶ τὴν δεκάτην παρουσιάζεται τις καὶ μοι ἐγχειρίζει ἐπιστολήν, δι' ἧς μοι ἐζήτηι συγγνώμην, διὰ τὴν βραδύτητά του ταύτην, καὶ συνάμα ἐδικαιολογεῖ τὴν ἔλλειψίν του, ὅτι δὲν δύναται νὰ παρευρεθῆ εἰς τὴν προσδιορισμένην θέσιν, διότι κατεπειγόντως διετάχθη ν' ἀναχωρήσῃ πλὴν διὰ πᾶσαν μικρὰν λειψοδοσίαν ἀφίνει τὸν Συνταγματάρχην του, ὅστις ἐμελλε νὰ δώσῃ καὶ νὰ λάβῃ μετ' ἐμοῦ, ὅσον ἐνεστι τάχιον καὶ μυστηριωδῶς, ἀν θέλετε· μοι ἐδίδετο δὲ λόγος, ὅτι ἐν καιρῷ καὶ τόπω ὠρισμένῳ ἤθελεν ἔχει τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μετρηθῆ μετ' ἐμοῦ, ἀν εἶχε τὴν διεύθυνσιν τῆς κατοικίας μου, καὶ τὸν τίτλον τοῦ ἐπαγγέλματός μου.

Ἀφῆκα τότε εἰς σημείωσιν, τὴν εἰς Ἀθήνας μετάβασίν μου, καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς κατοικίας μου, ὅπου τὴν ἐπαύριον εἰδοποιήθη, ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας, δηλαδὴ αὐριον περὶ τὴν 8ην ὥραν Π. Μ. ἀκριβῶς, ἀναμένομαι εἰς Πειραιᾶ, διὰ νὰ δοθῆ τὸ τέλος ὑποθέσεως τῆς ὁποίας οὔτε ἐγὼ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν εἰξεύρω ὁποίας φάσεις θὰ λάβῃ καὶ ὁποία ἀποτελέσματα. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία καὶ ἡμεῖς θὰ εἴμεθα ἐντὸς τῆς αὐριον οἱ ἱστορούμενοι· λοιπὸν τὴν διαθήκη σας, κύριαι, ὀλίγαι ὥραι μὰς μένουσιν ἔτι, ἄς διασκεδάσωμεν

— Μάλιστα, Προηγούμενε, ὀλίγαι ὥραι καὶ ὀλιγώτερον σπογγάτον· Γερονικόλα, ὦ, Γερονικόλα!

— Ἐφθασα, παιδιὰ μου· καὶ θὰ λέτε κάμμιὰ φορὰ πιστεύω, τί ἀξίζει τοῦ Γερονικόλα τὸ σπογγάτο.

— Ὠρατο, ὦρατο! ἀπόθεσέ το ἐκεῖ, καὶ ἄφες μας νὰ ζῆς μονάχους· τὰ μάτια σου μόνον τέσσαρα μὴν ἔλθῃ κἀνεῖς, καὶ τὰ αὐτιά σου φράζετα νὰ μὴν ἀκούῃς τί λέγομεν.

— Ὁ Γερονικόλας, καταδότις δὲν εἶναι ὁ Γερονικόλας ἐγεννήθη χριστιανὸς καὶ θὰ ἀποθάνῃ χριστιανός· ἡ καταδοσιὰ εἶναι φράγκικο πρᾶγμα· τοῦ διαβόλου ἐργασία, ἔπειτα ποῖον νὰ καταδώσω; τὰ παιδία μου; Ὁ Θεὸς νὰ μὴ μοῦ τ' ἀξιώσῃ! Εἶναι ἀλήθεια, πῶς κάμμιὰ φορὰ ἔρχεται καὶ μ' ἐρωτᾷ ἀπ' ἐξω, ἀπ' ἐξω ἡ κυρὰ ἀστρονομία μας — μὰ ἐγὼ. . . καὶ τί ζεῖρω δὰ; πότε μὲ φοβέραις καὶ πότε μὲ τὸ καλὸ ζητοῦν τᾶχα νὰ μάθουν μιὰν ἀλήθειαν — μὰ ἐγὼ, τὸν ἀέρα σου! κύρ Ἀστρονόμῃ· ὁ Γερονικόλας δὲν εἶναι πωλημένο κρέας, ὁ Γερονικόλας σοῦ καίει τὴν μύτην μὲ τὴν πυρωμένη ταιμπίδα του.

— Εὐγε, εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος, Γερονικόλα· ἄφες μας λοιπὸν, καὶ τὸ νοῦ σου στρογγυλὸ πάντοτε νὰ κυλᾷ νὰ φεύγῃ. . .

— Ὡσὰν ταῖς δραχμίταις σας, ἀρχοντόπουλα. . .

— Ἐνοσιεῖται δὰ!

— Λέγε μας λοιπὸν, Προηγούμενε· καὶ ἡ κυρία τελοσπάντων τί ἀπέγινε; ποῖα τις ἦτο, δὲν ἐμάθαμεν; ἢ μήπως ἀλήθεια σὲ ἀφῆκεν εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ; Διάβολε! οὔτε ἐν εὐχαριστῶ, λίαν ἀπολίτευτος πρέπει νὰ ἦναι· καὶ τότε κρίμα εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ σπογγάτου, ὅταν ἀναξία εἶναι τοῦ ἱπποτικοῦ αἵματος, τὸ ὁποῖον θὰ χυθῆ αὐριον

— Όχι δὲ, ἡ ταλαιπώρος! ἐφρόντισε νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ καὶ νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ συνάμα, ἂν θέλετε, διὰ μιᾶς ἐπιστολῆς τῆς ἀμέσως τὴν ἐπαύριον. — Τοῦλάχιστον τολμῶ νὰ πιστεύσω, ὅτι εἶναι ἰδι- κή της, (ἂν καὶ δὲν φέρῃ ὑπογραφήν), διότι αἱ φράσεις της ἔχουν τὸ γλυκὺ σχῆμα τοῦ προσώπου της καὶ εἰς δύο λέξεις της, νομίζω, ὅτι βλέπω τοὺς δύο μαγικούς ὀφθαλμούς της — τέλος, τὸ σύνολον μοὶ δεικνύει ἐν μικρογραφίᾳ τὸ γοητευτικὸν ἀπεικόνισμά ἐκείνης καὶ μοὶ προδίδει τὴν συμπαθῆ καὶ ζῶσαν φυσιογνωμίαν της.

— Διάβολε! μὲ τὰ σωστά σου, Προηγούμενε;

— Βέβαια! μὲ τὰ σωστά μου.

— Αἱ! εἰξεύρετέ τι, κύριοι, ὁ Προηγούμενος τὴν ἔπαθεν, εἶναι ἐρωτευμένος! Ἰδέτε ἐκεῖ ἔψιν, ὀλοπόρφυρος ἔγινε· φοβοῦμαι μὴ τοῦ ἐπέλθῃ ἀποπληξία.

— Ἦ, ὦ! δὲν εἶναι δὰ φόβος, διότι δὲν εἶναι καὶ ἡ πρώτη φορά· ἐσυνήθισε, θλέπετε, νὰ κοκκινίζῃ.

— Αἱ, πολὺ καλὰ· περιμένετε λοιπὸν νὰ σᾶς ἐπιδείξω καὶ τὴν ἐπι- στολὴν, ἀνάποδα, ἀφοῦ εἴσθε ὅλοι σαρκασμούς.

— Καὶ δύνασαι νὰ κάμῃς διαφορετικά; κατὰ τὸν κανονισμόν τοῦ τάγματός μας, πᾶς ἰππότης ἔχει πλῆρες δικαίωμα ἐπὶ τοῦ μυστηρίου τῶν ἄλλων, καθὼς ἔχει δικαίωμα καὶ ἐπὶ τοῦ βαλαντίου του, καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς του — πλὴν τῆς ἐρωμένης του. — λοιπὸν θέλεις, δὲν θέλεις θὰ τὸ διακοινώσῃς ἀρκεῖ νὰ τὸ θέλουν οἱ ἰππῶται, καὶ ἂν δὲν ἦναι σή- μερον θὰ εἶναι αὐριον· ἀλλ' ἐπειδὴ αὐριον τίς οἶδεν, τίς ἐξ ἡμῶν θὰ ἐπιζήσῃ, καὶ ἐπειδὴ καὶ σὺ εὐρίσκεισαι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κάμῃς τὴν διαθήκην σου, καὶ ἐπειδὴ τίποτε ἄλλο δὲν ἔχεις, ἢ τὴν σφηνοειδῆ ἐρυθρὰν γενειάδα σου καὶ ὀλίγας ἐργολαβικὰς κατακτήσεις, διὰ τοῦτο πρό- λαβε, ἐξωμολογήσου, καθόσον θὰ εἴσαι ἴσως καὶ ὁ πρῶτος, ὅστις θὰ δώσῃς τὴν εἰδήσιν εἰς τὸν Πλούτωνα, διὰ νὰ ἐτοιμάσῃ δωμάτια εὐρύ- χωρα καὶ χορὸν παρθένων, διὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὸ τάγμα τῶν ἰπποτῶν ὀλόκληρον, ἂν ἡ πανιερότης σου τὸ ζητήσῃ.

— Καὶ καλὰ φραγτὰ, εἰπέ ἐκ μέρους μου εἰς τὸν κύριον Πλούτωνα· διότι δὲν ἐπιθυμῶ βέβαια ὕστερον ἀπὸ τόσον κόπον νὰ δειπνήσω μὲ σπογγάτα καὶ ζακουσκα πάλιν.

— Ἐκεῖ, φίλιτατε δὲν ἔχει σπογγάτο, θὰ τρώγῃς ὅλο νυκτερίδες, ὡς ἂν σοὶ ἔλεγα ὀρνίθια, διὰ τὸν κόσμον τοῦτον.

— Χά! χά! λοιπὸν Παράδεισος.

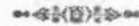
— Τώρα τὴν ἐπιστολὴν, Ἠγαύμενε, νὰ ἰδῶμεν τὴν ἐπιστολὴν.

— Ἀφοῦ τὸ ἀπαιτεῖτε, ἰδοῦ· ἔσυρε τοῦ κόλπου του λαμπρὸν χαρτοφυλάκιον τοῦ ὁποίου ἡ κρύπτῃ ἠνοίχθη ἄμα ἐσκανδάλισε τὸ ἐλα- τήριον, καὶ ἐκεῖθεν ἐξῆξε φάκελλον πεποικιλμένον, τὸ μυροβύλημα τοῦ ὁποίου μόνον, ἔδιδε τὴν ἰδέαν, ὅτι ἐξῆλθε τοῦ κόλπου ἐρωμένης γυ- ναικὸς, ἣτις παντοῦ θέλει νὰ διαχύνη τὴν γοητευτικὴν εὐωδίαν της.

Ἰδοῦ, κύριοι, ἡ ἐπιστολὴ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ τὴν ἀναγνώσω ἐγώ. . . (ἀκολουθεῖ.)

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

— Χι! χι! χι!

— Τί ἔχεις πάλιν παμπόνηρο;

— Γέλια! Δέσποτα, χι! χι! γέλια ποταμοί· ἐξεκαρδίσθηκα γελῶν.

— Καὶ ὁ λόγος, παρακαλῶ, νὰ γελᾶσω τοῦλάχιστον καὶ ἐγώ, νὰ γε- λάσωμεν ὁμοῦ, διότι ὅταν γελῶν δύο, γελῶν καλῆτερον.

— Μὰ τὴν ἰδέαν, Δέσποτα, οὐ μόνον σὺ καὶ ἐγώ, ἀλλ' ἀξίζει νὰ γε- λάσωμεν ἀπαξιάπαντες (ἰδοῦ καὶ μία ἐπιβόηματικὴ ὀνομαστικὴ, τὴν ὁποίαν θὰ ζηλεύσουν οἱ ἀδελφοὶ Σούτσοι) αἱ συνδρομητὰί μας, ἄρρενες καὶ θήλυς, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι, νέοι καὶ γέροντες, ὅλοι τελοσπάντων οἱ τακτικοὶ ἀναγνώσται εἰς τοῦ Διαβόλου τὰ πηδήματα, οἱ πολι- τικοὶ διπλωμάται.

— Λοιπὸν ἄς ἀλούσωμεν.

— Λοιπὸν, γελῶ μὲ τὸν Ταλλεῦράνδον.

— Μὲ τὸν Ταλλεῦράνδον; χά! χά! ὁποία ἰδέα.

— Βλέπεις, ὅτι μόνον μὲ τὴν ἰδέαν γελᾶς χωρὶς νὰ εἰξεύρῃς καὶ τὸ διατί.

— Καλὲ ἡσυχασε, χαριτωμένε μου, διότι. . .

— Διότι δὲν σοῦ ἀρέσκει βέβαια νὰ γελῶ μαζῆ σου, καθὼς δὲν σοὶ ἀρέσκει νὰ γελῶ μὲ τὸν πολίτην, διότι συνεπάγει τὸν πολιτικόν· μὲ τὸν θεατρῶνν Καμπούρογλου, διότι ἐκδίδει τὴν Ἑβδομάδα μὲ τὴν Κυρίαν Πανδώραν, διότι εἶναι κυράτσα φαναρίτισσα, μὲ τὸν Αἰῶνα, διότι εἶναι σιγῆς καὶ ἀνίλατος μέχρι λεκάνης, μὲ. . .

— Αἱ! παῦσαι μὲ τὰς ὑποθέσεις σου.

— Ἄς γε ἄσω λοιπὸν θετικῶς μὲ τὸν ἄβρὸν Κωστάκην τὸν συντάκ- την τῆς Ἐλπίδος, διότι μὰ τὴν οὐράν μου, ἥτις ἐλλείπει καὶ ἀπὸ τοὺς δύο, Λεβίδης καὶ Ταλλεῦράνδος εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ, τοῦ-λάχιστον καθὼς τὸν ζωγραφίζει (ἐννοεῖς, ὅτι ὄχι βέβαια μὲ ἐλαιοχρώ- ματα, ἀλλὰ μὲ μελάνην τοῦ τύπου) ὁ κύρ Βρετὸς μὲ τὰ ὄμματόυαλια εἰς τὸν ἐπίσημον Μηνυτόρα καὶ σὲ κάμνει νὰ πιστεύσῃς, ὅτι ἔκοψαν τὴν κεφαλὴν τοῦ Ταλλεῦράνδου καὶ τὴν ἐκάθισαν ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ συντάκτου τῆς Ἐλπίδος, καὶ ὁ διαβολομένος φαίνεται ἀπαράλλακτος Ταλλεῦ-ράνδος! (διότι καὶ ἐκεῖνος εἰς τὸ αὐτὸ μέρος ἔφερε τὴν κεφαλὴν) μὲ

μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι ἐκείνος ἦτον ὀλίγον ὑψηλότερος καὶ οὗτος εἶναι μικρότερος, μὲ πανταλόνιον ἀπὸ ἀγκίαν (τὸ θέρος ὁμοίως, διότι τὸν χειμῶνα δὲν εἰξεύρομεν, πιθανὸν νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν κυρμὸν, ὅπως δὴ ποτε ὁμοίως διὰ νὰ φέσῃ τὸ βῆρος ξένης κεφαλῆς μὲ τὰς ἀρχὰς τῆς τρίτης Σεπτεμβρίου, πρέπει νὰ ἦναι ὁ Λεβίδης Ἄτλας, ἐν μικρογραφίᾳ, (κατ'εὐφημιᾶν τοῦ γελοιογραφία) ὅστις αἶρει συγχρόνως καὶ τόσας ἀμαρτίας, ὅσας μόλις δύνανται νὰ σύρῳσιν οἱ διασύροντες αὐτὸν δύο βαρυπέταλοι ἵπποι τοῦ κομποῦ τοῦ ἀμαξιθίου δι' ὅλης τῆς ἐρμαϊκῆς ὁδοῦ, ὅπου ἡμέραν τινα ἐλπίζεται νὰ χειροκροτηθῇ ἐπισήμως. . . Τὸ ἀνέγνωσας, Δέσποτα αὐτὸ τὸ ἄρθρον;

— Ὄχι.

— Ὄχι; ἤ! ὅσοι τὸ ἀνέγνωσαν, εἶπαν, τύφλαις νάχη τὸ πρωτότυπον τοῦ συντάκτου τῆς ἐλπίδος ἀπέναντι τοῦ ἀπεικονίσματος τὸ ὅποιον δίδει ὁ μικρὸς Βρετὸς· αὐτὸ τὸ παιδί, ἀδελφε, χωρὶς νὰ σπουδάσῃ δεικνύει τόσῃν μάθησιν, καὶ χωρὶς νὰ σκέπτεται τόσῃν κρίσιν, ὡς καταντᾷ μία τρέλλα. . . πόθεν ἄρα γε νὰ προέρχεται, Δέσποτα;

— Βίξεύρω καὶ ἐγὼ· τὸ Σατανικὸν πνεῦμα σου ἄς σκαλίσῃ νὰ τὸ εὔρη.

— Ἔχεις δίκαιον. . . Νὰ ἴδῃς ὅπου θὰ ἦναι. . . ὅτι θὰ ἦναι ἕνεκα τῶν ὀφθαλμολογιῶν τὰ ὅποια φορεῖ.

— Ἄ, τὸ ἐπέτυχες! καλὰ τὸ λέγω ἐγὼ, ὅτι εἶσαι παμπόνηρο!

— Λοιπὸν ὁμολογεῖς, ὅτι γράφει θεῖα, ἂν καὶ φράγκικα· ἀλλ' αὐτὸ συμβαίνει, διότι φορεῖ καὶ φράγκικα ὀφθαλμοῦλα, εἶναι ἐνδεδυμένος φράγκικα, περιπατεῖ φράγκικα, τρώγει φράγκικα, λαλεῖ φράγκικα, γράφει λοιπὸν καὶ φράγκικα.

— Ἐγραφε, λέγε Σατανᾷ, διότι τώρα πλέον—ἄνωμοι ἐν ὁδῷ ἀληθοῦτα Μηνύτωρ. . . ἐξέφυξεν ὁ ταλαίπωρος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς γεννητριάς του, πρὶν εἶ νοήσῃ τὸν Ἑλληνικὸν κόσμον, ὅθεν, κατὰ τὸ χριστιανικὸν δίκαιον, ὁ ἀποθανὼν δεδικαίωται.

— Ἐγὼ ὁμοίως, μὲ τὸ πῆδα ἐδῶ σήμερον, καὶ πῆδα ἐκεῖ αὔριον, μόλις τώρα εὔρον καιρὸν νὰ ρίψω ἐν βλέμμα καὶ εἰς τὰ ἱστορικὰ δοκίμια τοῦ Βρετοῦ, τὰ ἐμπνευσμένα· καὶ μάλιστα, ἂν θέλῃς νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀμαρτίαν μου, νὰ ἀναγνώσῃς τὸ μακροσκελές του ἐκεῖνο ἄρθρον ἐν ᾧ ὑπάρχει ποικίλης ὕλης ὕλη; ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων συναγελαζόμενα, ἐκεῖ ὅπου καὶ τὰ ποιήματα τοῦ ἀρχιτρικλίνου Μαθαρίτου, ὅσα ἀνεσκάλισε τοῦ μικροῦ Βρετοῦ τὸ ἀθῶον πνεῦμα στολιζοῦσι τὰς στήλας του καὶ τέλος τὸ περὶ κρομοιώσεως τοῦ Λεβίδου πρὸς τὸν Ταλλεῦράνδον, καθ' ἃ διαπρέπει ἡ παστρική εἰκὼν τοῦ Συντάκτου τῆς Ἑλπίδος, τοῦ ὁποίου ἡ μαγικὴ χεὶρ, κατὰ τὸν ἀθῶον Βρετὸν, μεταβάλλει εἰς χρυσὸν ἢ ἀργυρὸν ὅ,τι ἤθελεν ἐγγίσει ἢ Κίρκη αὐτῇ, ὁ ἐπιτήδειος ἐφημεριδογράφος, ὅστις πάντοτε (κατὰ τὸν ἀθῶον Βρετὸν) καὶ εἰς Κινεζικὴν γλῶσσαν ἂν ἔγραφεν, ἤθελεν ἐπιτύχῃ — Βέβαια νὰ μεταβάλλῃ καὶ τοῦ Αὐγείου τὴν κόπρον εἰς χρυσὸν καὶ ἀργυρὸν, καὶ νὰ

φάγῃ ἄχυρα καὶ κριθὴν, ἢ κριθὴν καὶ ἄχυρα· καὶ νὰ κτίξῃ μὲ μόνην τὴν Ἑλπίδα καὶ οἰκίας καὶ ἀποθήκας.

— Ἐρχεσαι νὰ σιωπήσῃς δαιμόνιον· πιθανὸν ὁ κύριος Βρετὸς νὰ ἤθελε νὰ μᾶς δώσῃ τὴν γελοιογραφίαν τοῦ Κυρίου Ταλλεῦράνδου, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε προχειρότερον ἀπεικόνισμα, τὸν ἐγκατῶπτρισεν εἰς τοῦ ἡμετέρου Κωστάκη τὴν ἠθικὴν προτομήν.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὁ Ἀβδηρίτης δὲν εἶναι πάντοτε ἴσον τοῦ εὐήθους; αὐτὸ εἶναι! Βρὲ τὸ διάβολο τὸ Βρετό! εἶδες μὲ τί πνεῦμα ἐσατύρισε τὸν ταλαίπωρον Ταλλεῦράνδον; τὸν ἔκαμε Λεβίδη!

Εἰξεύρεις Γέροντα, τί ἦτον ὁ Ταλλεῦράνδου;

— Ὄχι.

— Ἄκουσε λοιπὸν ἐν συντόμῳ καὶ ἀφοῦ καταλάβῃς τί ἐστὶ Ταλλεῦράνδου, κοτόπιν ἂν μὲ ἐρωτήσῃς σοῦ λέγω καὶ τί ἐστὶ Κωστάκης Λεβίδης, καὶ θέλεις ἐνοήσῃς, δὲν ἀμφισβῆλω, τίνας τῶν δύο τὴν γελοιογραφίαν ἐπεχείρησεν ὁ κύριος Βρετὸς.

Ο ΤΑΛΛΕΥΡΑΝΔΟΣ.

Ἦκασεν ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας Ναπολέοντος τοῦ Μεγάλου, ἦτο πολιτικὸς ἐξοχος, διέπρεψεν εἰς πλείστους κλάδους τῆς διοικητικῆς ἐπιστήμης· ἀνέσθη, κατέβη, τὰς διπλωματικὰς βαθμίδας, μὲ τὴν αὐτὴν εὐκολίαν συνειδήσεως· συνωμολόγησε συνθήκας μεγίστου λόγου ἀξίας· ἀπένευεν εἰς βασιλεῖς θρόνον ἀπολεσθέντα· ἐπρότεινε σχέδια τολμηρότατα καὶ εἶχε εὐχερῆ τὴν διεξαγωγὴν αὐτῶν· ἐν συντομίᾳ, ἦτο ἐπιτηδειότατος διπλωμάτης, πεπροικισμένος μὲ πολιτικὸν ὀφθαλμὸν ὀξύτατον, καὶ νοῦν λίαν ἐπινοητικὸν, μὲ ἀταραξίαν ἱστορικὴν καὶ τέλος ὑπῆρξεν ὁ ἐπίσημος γνωματιστής τοῦ *pas trop de zèle* τὸ ὅποιον συχνὰ, πυκνὰ ἐπανελάμβανεν· ἦδη ἐρχεται

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΟΣ.

Γνωστὸς εἰς τὸ Πανελλήνιον, καὶ ὅλος ὁ κόσμος εἰξεύρει πόθεν βαστᾷ ἢ σκούφια τῆς ἱπποτικῆς γενναιότητός του. Λοιπὸν, οὔτε πολιτικὴν, οὔτε οἰκονομικὴν θέσιν καθεῖξεν ποτὲ, οὔτε διέπρεψεν εἰς σπουδαίας διαπραγματεύσεις, οὔτε παρέσχεν μεγάλας ὑπηρεσίας εἰς αὐτοκράτορας ἢ εἰς βασιλεῖς ἐκπεσόντας τοῦ θρόνου τῶν ἀπεναντίας μεγάλων εὐγνωμοσύνας χρεωστῆ, ὁ ἀχάριστος, εἰς τὴν καλοκάγαθίαν τῶν βασιλέων, οἵτινες εἰξεύρουσαν νὰ συγχωροῦν ὅσους ἠδύναντο νὰ τιμωρήσωσι, διότι τίποτε δὲν ὑπῆρξεν, οὔτε αὐλικὸς· ἀλλ' ἔζησε μόνον πάντοτε ὡς ζῆ καὶ τὴν σήμερον ἦσυχος, ἀπολαύων τῶν ἑφημέρων μόχθων του τοῦς καρποὺς μὲ τὴν μέχρι *φιλαιας ἀφιλοκέρδειαν*. . . . ἔτοιμος ἐν τῇ ἀγαθωσύνῃ του νὰ ἀσπασθῇ μετὰ σεβασμοῦ καὶ δέμα ἀχύρου, καὶ νὰ προσκυνῆσθῃ μέχρι ἐδάφους καὶ σάκκον κριθῆς, ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου ἐλέγχου τῆς συνειδήσεώς του, ἥτις ὡς πολυέδρος ὕψος θλά πανταχόθεν τὰς ἀκτίνας τῆς πολιτικῆς μας λαμπάδος, πρὸς τὴν ὁποίαν ἄλλοτε μὲν ἐφύσα ὡς Αἰόλος δι' ὅλης τῆς ἰσχύος τῶν ἀσκῶν του, διὰ νὰ τὴν ἀνάψῃ, καὶ σήμερον πάλιν φυσᾷ, διὰ νὰ τὴν σβύσῃ ὁμοίως· τέλος ὁ ἄστατος νοῦς του, τὰ πάντα πλησιάζει διὰ τῆς τετριμμένης εὐφύτας

τά πάντα ψαύει διά τινος ιδιαιζούσης αὐτῷ εὐστροφίας, καί ἰδοῦ φαίνεται, ὅτι κάμνει πηδήματα τινα κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἤττον θρασύτολμα, μὲ τὴν Ἐλπίδα (κατὰ τὸν Μηνύτορα) ἴσως κατορθώσῃ νὰ μεταβάλλῃ εἰς χρυσὸν καὶ ἀδάμαντας καὶ τοὺς γσιάνθρακας εἰ δυνατόν τῆς Κύμης. . .

Θερμὸς ἄλλοτε δημοκράτης καὶ ἔμπορος, γαλθανισθεὶς ἀπὸ τοὺς σπινθήρας τοῦ 1848 καὶ πρόθυμος νὰ ἐκφωνήσῃ τὸ — ca ira, ca ira — σήμερον ρίπτει στάκτην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, τύπτει τὰ στήθη φαρισαϊκῶς, τρώγει ὡς ἡ σκύλλα τὰ πρωτόγεννά της καὶ χύνων τῆς Φώκης τὰ πικρὰ δάκρυα, ἐξομολογεῖται, ὁ ἁμαρτωλὸς, ὅτι ἄδικον εἶχε ποτε νὰ τρέχῃ, καὶ τὸ δικαιολόγημά του εἶναι, ὅτι ὁ δρόμος, λέγει, κύριοι, ἐκατάλαβα, ὅτι φέρει ἰδρώτα καὶ ὁ ἰδρῶς ἐξασθενεῖ· κάλλιον λοιπὸν νὰ κἀηται τῆς ἐπὶ διθανίου κηρύσσω, ὅτι εἶναι σφόδρα συντηρητικὸς, στάσιμος, στασιμώτατος εἰς τὰς πολιτικὰς πεποιθήσεις του, χωρὶς νὰ διακόψῃ οὔτε τὴν ἔκδοσιν τῆς ἐφημερίδος του, διότι τοῦ μένει ἡ Ἐλπίς νὰ ἐξυπνήσῃ μὴν αὐγὴν, καὶ νὰ μᾶς εἴπῃ ἀπαθέστατα, χωρὶς κἄν οὔτε συγγνώμην νὰ ζητήσῃ, ὅτι, *Κύριοι, λάθος εἶχα, ἔσφαλα ! ὁ ἄνθρωπος, βλέπετε, καὶ μάλιστα ὁ ἐφημεριδογράφος, εἶναι ὑποκείμενος εἰς πλεῖστα τυπογραφικὰ λάθη.*

Βλέπεις, Δέσποτά μου, ὅτι ἐδῶ συναντῶνται μετὰ τοῦ καλοῦ σου Ταλλεϋράνδου, διότι καὶ ἐκεῖνος τὴν αὐτὴν ἐλαστικότητα χαρακτῆρος εἶχε· τοῦλάχιστον καθ' ἃ λέγει ἡ ἱστορία, ὁ ποιήγηψ τοῦ Βινεθέντου ἦτον εἰς πλήρη ἁρμονίαν πάντοτε μὲ τὴν συνείδησίν του, ἐπειδὴ εἶχε τὴν ἀρχὴν νὰ ἦναι μετὰ δόσιον ὄσιος, καὶ μετὰ ἐκλεκτῶν ἐκλεκτός· καθὼς ὑπῆρξε δημοκράτης μετὰ τῶν δημοκρατῶν, καὶ μετὰ τῶν φρονούντων τὰ τῶν ὑπάτων ὑπατικός· αὐτοκρατορικώτατος μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ μετὰ τῶν βουρβονιστῶν βουρβονιστῆς, κρολιστῆς, ὄρλεανιστῆς καὶ τέλος Ἰουλιανὸς ἐπαναστάτης· λέγεται δὲ, ὅτι παρουσιασθεὶς εἰς Λουδοβικὸν τὸν Φίλιππον τὸ 1830 διὰ νὰ ὁμώσῃ τὸν ὄρκον τῆς πίστεως, εἶπεν·

«*Ἐνθυμοῦ, Βασιλεῦ, ὅτι ὁ ὄρκος μου οὗτος εἶναι ὁ δέκατος τρίτος*» — ἀπόδειξις, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐδυσκολεύετο νὰ δώσῃ καὶ δέκατον τέταρτον· διόλου δὲ παράδοξον, ἂν ἠδύνατο νὰ ζήσῃ ἔτη 110 (ἐγεννήθη τὸ 1751) νὰ ἦτο σήμερον πρωθυπουργὸς τοῦ ἀνεψιοῦ, ἀφοῦ ὑπῆρξε πρωθυπουργὸς τοῦ θεοῦ.

— Λοιπὸν, Δέσποτά μου, τίνος τώρα τὴν γελοιογραφίαν ἐπεχειρήσεν ὁ ἀθῶος Βρετὸς εἰς τὸν Μηνύτορά του, τοῦ Ταλλεϋράνδου ἢ τοῦ Κωστάκη τῆς Ἐλπίδος; διότι, μὰ τὴν οὐράν μου, ὁμολογεῖς, ὅτι τὸ ἐν ἀπεικόνισμα εἶναι ἡ γελοιογραφία τοῦ ἄλλου.

— Καὶ μολαταῦτα αὐτὸ λέγεται ἱκανότης, ἔξοχος νοῦς, εὐφυΐα, πνεῦμα, ὀρθὴ κρίσις, καὶ ἡ ἀστασία, πολιτισμός.

— Ἄκουσον ὁμῶς τί εὐρίσκεται γεγραμμένον ἐντὸς τοῦ δεκατόμου γαλλικοῦ συγγράμματος τοῦ ἐπιγραφομένου — *Στοὰ τῶν ἐπιφανῶν συγχρόνων ἀνδρῶν* — ἧτις εἶναι ἡ βεβαίωσις, ὅτι ὅσα σπουδαῖος

καὶ ἂν ἦτο ὁ Βρετὸς μὲ τὸν Μηνύτορα, κατέβη ὁμῶς εἰς γελοιοτυπίας, διότι τὸν ἐγαργάλισε, φαίνεται, τότε ἡ δόξα μας, ὅτε προσεφέραμεν ἡμεῖς ἐν εἰκόνι, τὴν γελοιογραφίαν τοῦ Κωστάκη τῆς Ἐλπίδος. Ἰδοῦ

• Καὶ τὸ νὰ παρέχῃ μὲν τις τὴν συνδρομὴν του ἐν καιρῷ ἐπαναστάσεων εἰς κυβερνητικὰ συστήματα ὀλιγῶς ἀντίθετα· τὸ νὰ γίνηται ὄργανον κυβερνητικῶν μέτρων, τὰ ὁποῖα βραδύτερον θέλει ἀρνηθῆ· τὸ νὰ ἀκολουθῇ κατὰ τὰς περιστάσεις πολιτικῆς ἀρχῆς ἐκ διαμέτρου ἀντικειμένως, εἰ καὶ λίαν ἐπίμετρον, δύναται νὰ τύχῃ τῆς συγγνώμης ἡμῶν, ἀναλογιζομένων τὸ δυσχερὲς τοῦ καιροῦ καὶ τῶν περιστάσεων· πιθανὸν μάλιστα νὰ μὴ στερῶνται καὶ χρηστότητός τις, οἱ οὕτω πως διατελέσαντες τὸν βίον· καθότι ἡ ἡμετέρα ἱστορία τῶν τελευταίων πενήτηκοντα ἐτῶν, περιλαμβάνει πολλοὺς ἀληθῶς χρηστοὺς ἀνδρας, οἵτινες μὴ ἔχοντες τὴν ἀπαιτουμένην ἰσχὺν χαρακτῆρος, ὅπως πράξωσι τὸ καλὸν, μετήλλαξαν τὰς διαφόρους ἐπεινάς φάσεις. Ἄλλ' ὅταν ἀπούσης τῆς πολιτικῆς πεποιθήσεως, ὡς συνήθως συμβαίνει εἰς τοὺς θουελλῶδεις χρόνους τῶν ἐπαναστάσεων, λείψῃ παντάπασι καὶ ἡ ἠθικὴ ἥτις μόνη δύναται νὰ δώσῃ βαρύτητα εἰς τὰ μετὰ ταῦτα δικαιολογήματα, οὐδὲν δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἱστορίαν, νὰ σύρῃ τὸ περιβάλλον τὰς πράξεις τοῦ πολιτικοῦ ἀνδρὸς παραπέτασμα τῶν προφάσεων, ν' ἀποκαλύψῃ τὸ κινεῦν αὐτὸν εὐτελεῖς ἐλατήριον, καὶ νὰ κατατάξῃ αὐτὸν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐγνωστῶν ἐκείνων, οἵτινες αἰείποτε ἔχουσι καὶ ἐφέστιον Θεὸν τῶν πράξεών των, τὸ προσωπικὸν αὐτῶν συμφέρον.

• Ἐὰν λοιπὸν ὁ Ταλλεϋράνδος, διήγαγε βίον, οὐχὶ ὁποῖον διήγαγε, ἀποσκορακίζων μακρὰν αὐτοῦ τὰ προτάγματα τῆς ἠθικῆς, ἀλλὰ βίον ἀνδρὸς ἀδεκάστου καὶ χρηστοῦ· ἐὰν ἀπέθνησκεν, οὐχὶ ὡς ἀπέθανεν ἑκατομμυριοῦχος, ἀλληλοδιαδόχως τρεῖς ἢ τετράκις ἀποβαλὼν καὶ ἀνακτήσας τὴν περιουσίαν του, ἀλλὰ πτωχὸς μόνην περιουσίαν ἔχων τὰς πρὸς τὴν πατρίδα του ὑπηρεσίας, ἡ ἱστορία, εἰ καὶ μὴ παραδεχόμενη, ὅτι ἀληθῶς μέγας ἀνὴρ εἶναι, ὁ κατὰ τὰς περιστάσεις πολιτευόμενος καὶ προσπαθὼν νὰ ὠφεληθῇ ἐξ αὐτῶν μάλλον ἢ ἤττον ἐπιδειξίως, ἡ ἱστορία, λέγω, ἠδύνατο νὰ ἀρκεσθῇ ὡς ὁ Κ. Βαρβῶντ (ἐγκωμιστῆς τοῦ Ταλλεϋράνδου) εἰς τὴν *εὐρύτεραν ἐνότητά* τοῦ χαρακτῆρος τοῦ πολιτικοῦ τούτου Πρωτέως, τούτέστιν εἰς ἐνότητα ἐλαστικότεραν ἐν ἐλλείψει ἐνότητος ἀρχῶν καὶ διαγωγῆς, ἀπλουστέρων καὶ ἑδραιωτέρων. Ἄλλ' ὁ πάσης ἠθικότητος ἐστερημένος χαρακτῆρ τοῦ Ταλλεϋράνδου, ἀνατρέπει ὅλα ταῦτα τὰ τεχνητὰ ἐπιχειρήματα, καὶ παρέχει εἰς τὴν νεότητά τὸ ἐλεύθερον παράδειγμα τῆς ἐν τῷ πολιτικῷ βίῳ διαφθορᾶς, οἷά δηποτε καὶ ἂν ὦσι τὰ ὠφελήματα, τὰ ὁποῖα παρέσχεν εἰς τὴν Γαλλίαν ἡ ἔξοχος ἱκανότης καὶ ἡ πολυπειρία τοῦ μεγάλου τούτου ἐγνωστοῦ.

— Λοιπὸν, πῶς σοῦ φαίνεται, Δέσποτα; εἶχα δίκαιον νὰ γελῶ καὶ μὲ τὸν Ταλλεϋράνδον καὶ μὲ τὸν Λεβίδην.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶσαι Σατανᾶς, καθὼς καὶ ὁ ἄστυος Βρετὸς εἶναι ὁ ταχύτερος καὶ πιστότερος γελοιογράφος τῆς Ἑλλάδος.

— Ἄκουσε ἔμως καὶ ὀλίγα παράλληλα ἀνέκδοτα, ἱστορικά τοῦ Ταλλεϋράνδου καὶ τοῦ Λεβίδου νὰ γελάσῃς καὶ νὰ γελάσωσιν οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν, ἀφοῦ τοὺς ἐκουράσαμεν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν δύο μικρῶν τούτων παραλλήλων εἰκόνων.

— Ταλλεϋράνδος ὁ πρίγγιψ, εἶχε τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ ἐρωμένην τυφλὴν ἡμέραν τινα εἰς ἐποχὴν πονηρᾶς πολιτικῆς, ὅτε ἐκινδύνευε νὰ ἀποτύχῃ τὸ σύστημα τὸ ὅποιον ὑπεστήριζεν, ἠρωτήθη ὑπ' αὐτῆς.

— Πῶς τὰ βλέπεις τὰ πολιτικά, Ταλλεϋράνδε μου; ἀκούω ἀπαισίας φήμας.

— Καθὼς τὰ βλέπεις καὶ σὺ κυρία μου, ἀπεκρίθη προσφύεστατα οὗτος.

— Καὶ ὁ Ταλλεϋράνδος Κωστάκης, μὲ τὸ ἀπὸ ἀγγίαν πανταλῶνιόν του δὲν εἶχεν ἐρωμένην, διότι ἔχει σύζυγον, ἀλλ' εἶχε ὑπηρέτριαν, καὶ καθὼς δημοκράτης τότε, ἐφέρετο sans façon μετ' αὐτῆς, ὅτε λοιπὸν δὲν εἰξέυρω τί ἐπρόκειτο νὰ γείνη, νομίζω ὑπῆρχεν ὁ ἀναθρασμὸς τοῦ κινήματος τοῦ 1854 ἢ ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ ἡ κατοχὴ τοιοῦτου τινὸς προκειμένου τέλους, ἠρωτήθη.

— Ἰζελεπῆ Κωστάκη, πέμου νὰ ζῆς κ' ἐμένα τῆς καυμένης, πῶς τρέχουν τὰ πολιτικά, γιατί πάει νὰ μοῦ φύγῃ ὁ νοῦς ἀπὸ τὸ φόβο μου, τί θὰ γίνωμεν μ' αὐτὰ ὅπου γράφεις;

— Ὅταν κάμνης δ,τι σοῦ λέγουν τὰ ἀφεντικά σου, δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῆς τίποτε; ἀπεκρίθη καὶ οὗτος ἀνάλογα βέβαια.

Τόσην συνεῖδησιν ἠθικῆς εἶχεν, ὁ Ταλλεϋράνδος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὥστε ποτὲ τοῦ οὐτ' ἠρυθρίασεν, οὐτ' ἠλλοιώθη ἀπέναντι καὶ αὐτοῦ τοῦ μεγάλου αὐτοκράτορος, εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν παρῆστη ἐνώπιόν του ἐλεγχόμενος, ὡς δις ἐξαπατήσας καὶ προδῶσας αὐτὸν τοσοῦτον ἢ ἀναίδειά του ἦτο παραδειγματικὴ.

— Ἡμέραν τινα, ἔρχονται καὶ λέγουν εἰς τὸν αὐτοκράτορα.

— Αὐτοκράτωρ! εἰς πολίτης συναντήσας καθ' ὁδὸν τὸν ὑμέτερον Ταλλεϋράνδον, τῷ ἐνεκόλαψε βᾶπισμα ζωηρώτατον, ἰσχυρόν.

— Πολὺ ἰσχυρόν;

— Τοσοῦτον ἰσχυρόν, ὥστε ἡ παρειὰ του ἔγεινεν δλοπόρφυρος.

— Ἡρυθρίασε λοιπὸν ἅπαξ ἡ ἀναιδὴς ἐκείνη φυσιογνωμία; τιμήσατε τὸν αἴτιον τοῦ θαύματος.

— Ἡξετσιποσιὰ ἔμως τοῦ Κωστάκη τῆς ἐλπίδος, τοῦ ὑμετέρου Ταλλεϋράνδου, δὲν ἐρυθριᾷ οὔτε μὲ βᾶπισματα.

— Ἐνθυμεῖσθε τὰ Μπαστά;δεια, ὅτε ὅλος ὁ κόσμος ἔμαθεν, ὅτι ὁ Λεβίδης προσεβλήθη τολμηρὰ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δημοσίου περιπάτου, καὶ ὅτι ἐδέχθη τὰς προσβολὰς ἀπαθέστατα, χωρὶς νὰ ἐρυθρίασῃ, οὔτε εὐστοχῶν ἀπάντησιν νὰ δώσῃ ὁ λεγόμενος αὐτὸς εὐφυής; τί ἔκαμεν ἔμως;

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν μετασχημάτισας τὴν ἐφημερίδα του εἰς σάλπιγγα, διεσάλπισεν ἀπὸ περᾶτων ἕως περᾶτων, ὅτι ἔδειρε τὸν Μπαστάρ.

— Πολὺ κατετρίψαμεν, νομίζω, χαριτωμένε μου ἐφ' ἐνὸς θέματος, καὶ μὰ τὴν δαιμόνιον σοφίαν σου, πολὺ φοβοῦμαι μήποτε τὸ σχεδιαγράφημά μας αὐτὸ θεωρηθῇ ὡς τὰ ἐν τῷ Αἰώνι ὑπὸ τοῦ Τιμολέοντος συναξάρια, ἢ τοῦ φαλαντίου Ἰλλίου τὰ ἐγκεφαλαιομένα ἄρθρα, δι' ὧν πότε τὸν Δημοσθένην καὶ πότε τὸν Ξενοφῶντα καὶ ἄλλοτε πάλιν τὸν Θουκυδίδην τὸν ταλαίπωρον δολοφονεῖ μὲ τῆς νέας του σχολῆς τὰ πομπώδη ἀπαρέμφατα, χωρὶς νὰ φυλάττῃ μέσον ὄρον εἰς τὰς ποιητικὰς ἰδέας του, καθὼς φυλάττει τοὺς μέσους μέλλοντας καὶ τοὺς ἀορίστους.

— Λοιπὸν τί θέλεις; εἰξέυρεις, ὅτι ἡ προφητεία τῆς ἐπισήμου καὶ σπουδαίας ἐφημεριδογραφίας ἐπληρώθη, εἰπούσης, ὅτι τὴν τριακοσὴν ὀκτωβρίου ἡμέραν τετάρτην αἱ Βουλαι ἀνοιχθήσονται ἄνευ λόγου. Αἱ βουλαι ἀκριβῶς τὴν δεκάτην καὶ ἡμισίαν Π.Μ. ἠνοιχθήσονται ἄνευ λόγου. Ὁ Κ. Πρωθυπουργὸς μετὰ τὸν ψαλλέντα ἀγιασμὸν, ἀνέγνωσε τὸ ἀρμόδιον, Β. Διάταγμα. Εἰσέτι ἔμως δὲν ἐγένετο ἐναρξὶς τῶν ἐργασιῶν, διότι αἱ αἰθουσαι προετοιμάσθησαν διὰ νὰ ἀνοιξῶσιν, οἱ ἀντιπρόσωποι εἶναι ἀνέτοιμοι πρὸς ἐργασίαν, καὶ τὸ ὑπουργεῖον ἀνέτοιμον καὶ τέλος πάντων χρειάζεται ἀκόμη ὀλίγος καιρὸς — δέκα μέτρα καὶ ἓνα κόπτε καὶ τὰ λοιπὰ κτλ. κτλ. τὰ ὅσα θέλω σοὶ εἶπει εἰς τὸ ἐρχόμενον.

— Ἄκουσέ μου, Δαιμόνιον, ἄλλοτε μὴ εἰπῆς εἰς τὸ ἐρχόμενον, διότι δυσαρεστοῦνται οἱ συνδρομηταί σου, ὅπως καὶ τὴν προχθὲς εἰς τὰ περὶ Σύρου.

— Τῇ ἀληθείᾳ, pardon! συγγνώμην, ἀναγνώσται, εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο δαιμόνιον τοῦ Ἀβδηρίτου, ἰδοὺ σήμερον ἢ συνέχεια καὶ τὸ τέλος.

ΣΚΗΝΑΙ ΤΗΣ ΣΥΡΟΥ

Ἡ πρώτη ἐσπέρα τῆς ἀγρίεώς μου καὶ ἡ φωτοχυσία.

— Λοιπὸν ἔμελλε νὰ σοὶ εἶπω τὸ μυστικὸν τῆς νέας, τὸ ὅποιον ἐγὼ, χωρὶς νὰ τὸ εἶπῃ, καταλαμβάνεις, ὅτι τὸ ἔμαθα; φορεῖ σιδηροῦν ἐσωρόριον, Δέσποτα, καὶ δὲν θέλει νὰ τὸ μάθῃ κανεὶς; — ὄχι διότι ἐντρέπεται, ἀλλὰ διότι θὰ καταστῇ κοινὸν, καὶ τότε χάνει τὸ γόητρον.

— Αὐτὸ λοιπὸν ἦτο τὸ μυστικὸν; εὖγε!

— Ὅχι βέβαια μόνον αὐτό; μία πονηρὰ, καὶ νέα μάλιστα, ἔχει τόσα μυστικά, διότι ἔχει τὸ θάρρος (ἂν καὶ δὲν τῇ ἐπιτρέπεται) νὰ συνοηθῆται μὲ ἓνα νεανίαν τοῦ ὁποίου μόλις ἰδρόνει ὁ μύσταξ ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς ἀριστοκρατικῆς βινός του, καὶ ἐξοδεύει μετ' αὐτοῦ δύο καὶ τρεῖς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς της εἰς τὸ νὰ τοῦ λέγῃ

— Μὲ ἀγαπᾷς; σὲ ἀγαπῶ.

— Δὲν μὲ ἀγαπᾷς; δὲν σὲ ἀγαπῶ.

Καὶ πάλιν, ὕστερον μετὰ ἡμισείας ὥρας διακοπὴν, ἐπαναλαμβάνονται ἐκατέρωθεν τὰ τραγικὰ αὐτὰ ἐπιφωνήματα; καὶ μὴν ἐρωτᾷς, Δέσποτα, τὰ ταλαίπωρα παιδιὰ κινδυνεύουσιν νὰ χαθοῦν ἀπὸ τοῦ σκληροῦ αὐτοῦ ἐρωτος; τὰ ἀποτελέσματα; ἂν δὲν ἦσαν ἐρωτευμένοι εἰς τοσοῦτον βαθμὸν, ἤθελα σοὶ εἶπει, ὅτι εἶναι ὁ τάδε καὶ ἡ τάδε. . .

Τέλος ἡ φωτοχυσία μετεβλήθη εἰς πυροτεχνήματα, καὶ ἀνὰ τρεῖς ὥρας ἀναλάμπει ἐν, ὥστε ἐπειδὴ ἔγουν νὰ καύσουν οὐκ ἔστι, ὑπολογίζω, ὅτι εἰκοσιτέσσαρας ὥρας θὰ παίξῃ ἡ μουσικὴ καὶ θὰ διαρκῇ ἡ φέστα. Λοιπὸν, ξένος εἰς ξένον τόπον, μὴ τὴν οὐρανὸν μου, δὲν διακινδυνεύω νὰ ἐκτεθῶ εἰς τὴν δρόσον τῆς νυκτός, διότι σικὰς δὲν ὑπάρχει, σκέπη οὐδεμίαν ἄλλην, εἰμὴ τριῶν πλατυγύρων πετάσων ἡ περιφέρειαν, ὑπ' ἣν ἡδύνατό τις νὰ προφυλαχθῇ, ἀλλ' αἱ εὐλογημένα, ἡ μία τόσῳ στραβὰ τὸ φωραῖ, ὥστε βμοιάζει ἰππότην τοῦ ὁποίου σὲ φοβερίζει τὸ ἀνορθωμένον βλέμμα καὶ μέτωπον, ἀφοῦ μύστακα δὲν ἔχει· αἱ λοιπαὶ μὲ τόσας ταινίας, καὶ βέβλα, καὶ κροσσούς τοὺς ἐστόλισαν, ὥστε εἶναι φόβος μὴ πιασθῆς ὡς τὸ ψάρι εἰς τὰ δίκτια· λοιπὸν παρὰ τὸ ὑπαίθριον καὶ νὰ ἔχῃς καὶ τὸν φόβον μὴ σὲ συλλάβῃ ἡ ἔξυπνος ἀστυνομία, ἣτις παραφυλάττει τοὺς ξένους μὴ πλανηθοῦν ὡς ὁ Ὁδησεὺς εἰς τὴν νῆσον τῆς Καλυψοῦς, κάλλιον εἰς μίαν καληνύκτα νὰ ἀποχαιρετήσω τὴν φωτοχυσίαν καὶ νὰ κλείσω τὴν διήγησιν τῆς πρώτης ἐσπέρας τῆς ἀφιζέως μου.

Τὰ νεώτερα τῆς πρωτεύουσος εἶναι ἔλλειψις τυπογραφικοῦ χάρτου, ἔλλειψις ἐργατῶν στοιχειοθεσίας, διότι ἐπιδημία φυλλαδίων ἐπικριτικῶν ἀνεράνη εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν τινες μᾶς ἐνόμιζον ἀκρίτους.

— Ὁ Κ. Κοτζιάς καθηγητὴς ἐν τῷ Β. πανεπιστημίῳ ἔγραψεν ἐπικρίσιν ἐν φυλλαδίῳ, κατὰ τῆς ψευδοῦς ἱστορίας τοῦ Σ. Τρικοῦπτι.

— Ἀνεσκεύασε, δὴθεν, αὐτὸν ὁ ὑπεύθυνος συντάκτης Δ. Τζαμαδός.

— Ὁ Κ. Ζωχιὸς ἐξέδωκεν ἀριθμητικὴν μετὰ προλόγου ἐπικριτικὴν πρὸς τοὺς Δασκάλους ἐν γένει.

— Οἱ Δασκάλοι ἐπέκριναν αὐτὸν ἀνωμόμως.

— Ὁ Κ. Ζωχιὸς ἀνεσκεύασεν ἐν φυλλαδίῳ τὴν ἐπικρίσιν αὐτῶν.

— Ὁ Κ. Σταθόπουλος ἐπέκρινεν ἐν φυλλαδίῳ καὶ τὴν ἀριθμητικὴν τοῦ Ζωχιῦ καὶ τὴν ἐπικρίσιν του!

— Ὁ Κ. Ζωχιὸς ἔχει ὑπὸ τὰ πιστήρια ἀντεπικρίσιν ὄλων τῶν κατ' αὐτοῦ ἐπικρίσεων.

— Ὁ ἐν τῷ Β. Πανεπιστημίῳ καθηγητὴς ἰατρὸς Κ. Αἰγινίτης, ἐπέκρινεν ἐν φυλλαδίῳ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀπάντησιν τοῦ Κ. Μακᾶ, ἐπίσης καθηγητοῦ ἰατροῦ ὁ λόγος περὶ τῆς πραγματικῆς ἀσθενείας τινος — *malice* — καλουμένης.

Καὶ ἡμεῖς λοιπὸν, ἐπιφυλαττόμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν τὴν ἐπικρίσιν ἡμῶν ἐν φυλλαδίῳ Ἀθηρητικῷ, ἐφ' ἵλιον τούτων τῶν ἐπικριτικῶν φυλλαδίων, κατὰ τὰξιν καὶ χρονολογίαν, ἀφοῦ λάβωμεν ὁμῶς καιρὸν καὶ ἀναγνώσωμεν αὐτὰ.

Εὐχόμεθα δὲ ἐν προομίῳ νὰ θάλλῃ ὁ Διάβολος τὴν οὐρανὸν του καὶ νὰ ζῶη τὰ νόχιά του εἰς παρομοίας ἐπικρίσεις.